

ved at standse denne Behandling og nedsette et Udvalg.

Klein: Den ærede Taler, som sidst havde Ordet, udtalte sig med stor Sikkerhed om denne Sags videre Gang, og flere andre ærede Medlemmer synes at have den samme trygge Overbeviisning som han om, at denne Sags Fremme ikke vil møde nogenformelst Modstand. Et æret Medlem har endogsaa meent, at det var umuligt, at denne Sag ikke skulde gaae over til 2den Behandling med stort Fleertal, thi noget Andet vilde være aldeles „ufornuftigt“. Jeg vil udsætte mig for det ærede Medlems Kritik ved at erklære, at jeg for mit Vedkommende, saafremt jeg ikke maatte tage Hensyn til særlige Omstændigheder, dog vil finde mig foranlediget til at stemme mod dette Udkast til en Beslutning, fordi jeg har den Mening, at det Foreliggende er en urigtig Form at anvende, for at bruge et milbt Udtryk. Enten man altsaa anser det for ufornuftigt eller ikke, er dette min Mening, og jeg finder det naturligt, efter denne min Opfattelse, muligt, at der kan være flere, der nære lignende Betænkneligheder ved den valgte Form, Jeg skal derhos gjenkalde i de ærede Medlemmers Erindring, hvad de synes at have glemt, at jeg tillod mig at rette det Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister, om ikke Regjeringen, hvis denne Sag gik til anden Behandling, og hvis der da vedtoges Nedsettelsen af et Udvalg, vilde komme frem med de bebudede Lovudkast. Dertil har den høitærede Indenrigsminister svaret paa en Maade, som efter min Mening ikke kan opfattes som bejaende. Jeg seer derfor ikke, hvorpaa de ærede Medlemmer, som have udtalt sig saa stærkt, bygge deres firkte Overbeviisning om, at naar Sagen gaaer til anden Behandling med stort Fleertal, vil Regjeringen finde, at det er Dieblilket til at komme frem med disse Love. Ganste vist, havde jeg denne Overbeviisning, en Overbeviisning, bestyrket ved den høitærede Indenrigsministers Udtalelse om, at han vilde fremkomme med de meget omtalte Lovudkast, naar Sagen var gaaet til anden Behandling, saa vilde jeg slet ikke være fremkommen med

dette Forslag om at standse første Behandling; men netop fordi jeg efter den høitærede Indenrigsministers Svar maatte gaae ud fra, at Ministeriet ikke vilde være fyldestgjort ved Sagens Overgang til anden Behandling, saa at det derefter vilde fremkomme med disse Lovudkast, har jeg tilladt mig at fremkomme med Forslaget. Jeg havde nemlig den Overbeviisning, som jeg har endnu, at det maaffee vil lykkes et saadant Udvalg at bevæge Regjeringen til at fremkomme med disse Lovudkast noget før, end den ellers vilde gjøre det. Det er aabenbart, at dersom man ikke vil gaae den Vej, som jeg anser for ønskelig, at behandle det formelle Spørgsmaal i Forbindelse med de omtalte Lovudkast, men derimod vil have det formelle Spørgsmaal behandlet isoleret for sig, saa maa en Forhandling derom antage ganske andre store Dimensioner, end den Diskussion, der har fundet Sted, nu har antaget, saa gaaer det ikke an at lade disse Spørgsmaal, som ere bleve bragte paa Bane, nøies med den Behandling, som her er bleven dem tilbeel. Der er fremkommet flere Udtalelser, som jeg for mit Vedkommende, i ethvert Tilfælde ved Sagens anden Behandling, vil føle mig opfordret til at udtale mig nærmere om; der er navnlig udtalt Sætninger af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), som efter min Mening i høi Grad trænge til en Smødegaaen og nærmere Belysning. Men da jeg, som sagt, troer, at det er hensigtsmæssigt her at undgaae disse — som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Suel) i sit første Foredrag kaldte dem — ufrugtbare Diskussioner, har jeg søgt at bidrage Mit dertil ved dette Forslag. Kunne de ærede Rigsdagsmænd for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Suel) og Rjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) faae en saadan Erklæring, som jeg forgjæves har bestræbt mig for at faae, af den høitærede Indenrigsminister, saa stiller Sagen sig ganske anderledes; da skal jeg med Fornøjelse tage mit Forslag om denne Forhandlings Afbrudelse tilbage.

Ischering: Maa jeg bede om Ordet.